

Πρόγραμμα Μεταπτυχιακών Σπουδών

«Παλαιά Μουσική και τροπικές μουσικές παραδόσεις της Μεσογείου»

Κατεύθυνση Παλαιάς Μουσικής

12 Φεβρουαρίου 2022 15:00 μμ.

Αίθουσα Τελετών Πανεπιστημίου Μακεδονίας Θεσσαλονίκη

Μεταπτυχιακό Ρεσιτάλ Φλάουτου με Ράμφος της Αγγλίας Μαλασιώτη

Επιτροπή: Ευθύμιος Ατζακάς-Δημήτρης Μενέλαος Κούντουρας -Δημήτρης Πάτρας

Έργα:

Johann Joachim Quantz (1697-1773)

Τρίο Σονάτα σε Ντο Μείζ. - QV2:Anh.3 για Φλάουτο με Ράμφος,
Φλάουτο τραβέρσο και Μπάσο Κοντίνουο
(*Affettuoso- Alla breve- Larghetto-Vivace*)

Georg Philipp Telemann (1681-1767)

Φαντασία Νο 7 για σόλο Φλάουτο, μεταγραφή σε Φα μείζ.,
(*TWV 40:8*) (*Grave-Allegro-Grave-Presto*)

Μεθοδική Σονάτα για Φλάουτο και Μπάσο κοντίνουο, (μεταγραφή σε σολ ελάσ.)
(*TWV 41:e2*) (*Grave -Vivace-Cunando-Vivace*)

Georg Friedrich Handel (1685-1750)

Καντάτα «*Nel dolce dell' oblio*» (HWV 134) για Σοπράνο, Φλάουτο και Μπ.Κ.
(*Aria-Recitativo-Aria-Recitativo*)

Alessandro Scarlatti (1660-1725)

Καντάτα (H 62) - «*Ardo e' ver per te d' amore*» για Σοπράνο, Φλάουτο και Μπ.Κ.
(*Aria Lento-Recitativo-Aria Andante*)

Συμμετέχουν:

Νάντια Φιόρου – Σοπράνο

Ράνια Ρωσοπούλου - Φλάουτο Τραβέρσο

Ελιόνα-Ελένη Σινιάρη - Μπάσο Κοντίνουο (Τσέμπαλο)

Stile misto: Η ένωση των μουσικών στυλ στην Ευρώπη στις αρχές του 18ου αιώνα

Μέσα από το γερμανικό μπαρόκ των αρχών του 18^{ου} αιώνα και κυρίως τον Γερμανό συνθέτη Georg Philipp Telemann, με τον οποίο το «μεικτό ύφος» ή αλλιώς το λεγόμενο *stile misto* απογειώθηκε, η γαλλική, η ιταλική και η γερμανική μουσική κουλτούρα μπερδεύονται περίτεχνα δημιουργώντας ό,τι πιο εκλεκτικό έχει να προσφέρει η μουσική της εποχής αυτής. Τα μουσικά έργα του ρεσιτάλ, εύστοχα διαλεγμένα, διαθέτουν ποικιλία και αναδεικνύουν τις έντονες αντιθέσεις των στυλ, αλλά και τον τρόπο με τον οποίο αντιπροσωπευτικοί συνθέτες του μεικτού ύφους καταφέρνουν να τα συνδυάσουν. Με διάχυτη την *galant* αισθητική στην Τρίο Σονάτα του Γερμανού συνθέτη Quantz, οι ιταλικού στυλ μελωδικές γραμμές του Φλάουτου με Ράμφος και του Φλάουτου μπλέκονται σε όλα τα μέρη του έργου με ιδιαίτερα ευφάνταστο τρόπο δημιουργώντας ένα συνεχές παιχνίδι «ερώτησης-απάντησης», κρατώντας αμείωτο το ενδιαφέρον του ακροατή. Περνώντας στα έργα του Telemann, το γαλλικό και το ιταλικό ύφος αναδεικνύονται αντίστοιχα μέσα από δύο αντιπροσωπευτικά έργα για το Φλάουτο. Στη Φαντασία πρωταγωνιστεί το γαλλικό ύφος με την χαρακτηριστική μεγαλοπρεπή γαλλική ουβερτούρα στην εισαγωγή και τον *ρουστίκ* γαλλικό χορό στο τέλος, ενώ αντίθετα στη Μεθοδική Σονάτα υπερισχύει το λυρικό ιταλικό ύφος *galant* αισθητικής, το οποίο και κορυφώνεται μέσα από τα περίτεχνα στολίδια και τον αυτοσχεδιασμό που προσφέρουν τα αργά μέρη. Συνεχίζοντας με την Καντάτα του σπουδαίου Γερμανού συνθέτη Handel, το ιταλικό στυλ της *aria da capo* υπογραμμίζεται καθ' όλη τη διάρκεια του έργου μέσα από συνεχείς ανάλαφρες και εκλεπτυσμένες μουσικές γραμμές. Τέλος στην Καντάτα του Scarlatti, το μοναδικό έργο Ιταλού συνθέτη στο πρόγραμμα, το έντονο δραματικό στοιχείο στο μέρος της φωνής σε συνδυασμό με τον χειμαρρώδη και δεξιοτεχνικό χαρακτήρα της μελωδικής γραμμής του Φλάουτου, προσφέρουν ένα μουσικό αποτέλεσμα αυθεντικού ιταλικού στυλ.